

# חַת־ת לַיּוֹם שְׁנִי פְּרִשֶׁת כִּי תָבוֹא ט"ו אֶלּוּל, ה'תשפ"ה

מְקֻדָּשׁ לְמַעַן בְּטָחוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל  
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר [kidschitas.he@gmail.com](mailto:kidschitas.he@gmail.com)

## חֲמִשׁ / שְׁנֵי עַם רִשִּׁי

מְמַשִּׁיכִים לְלַמֵּד אֶת דְּבָרֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּלַמֵּד אוֹתָם מִצְוֹת שֶׁיִּצְטָרְכוּ לָקִים כְּשֶׁיִּכְנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

בְּשָׁנָה הָרְבִיעִית לְשִׁמִּיטָה, עַל הָאָדָם לִסִּים לְהֵבִיא אֶת כָּל הַתְּרוּמוֹת וְהַמַּעֲשֵׂרוֹת שֶׁעָלִיו לְהַפְרִישׁ מִמָּה שֶׁגִּדַּל בְּשָׁנָה הַחוֹלֶפֶת.

בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח, הוּא צָרִיךְ לוֹדֵא שֶׁלֹּא נִשְׁאָר שׁוּם דָּבָר בְּבֵיתוֹ. מִצְוָה זוֹ נִקְרָאת "בַּעֲוֹר מַעֲשָׂרוֹת".

לְאַחֵר מִכֵּן, עָלִיו לומר "וְדוּי מַעֲשָׂרוֹת" – לומר לַה' שֶׁמֶלֶא אֶת הַתִּפְקִיד.

הוּא הַפְּרִישׁ אֶת כָּל הַמִּתְנֻנוֹת שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ, בְּסֹדֶר הַנִּכּוֹן וּבִדְרֹךְ שֶׁה' רוֹצֶה. הוּא לֹא טִמָּא אוֹתָם אוֹ הִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לְדַבָּרִים לֹא נְכוֹנִים. הוּא הִשְׁתַּמֵּשׁ בַּתְּרוּמָה וּבַמַּעֲשֵׂר כְּדִי לְשַׂמַּח אֲנָשִׁים כְּמוֹ שֶׁה' רוֹצֶה.

בְּסוּף הוּא אוֹמֵר: "ה' עָשִׂיתִי מָה שֶׁבִקְשָׁתָּ מִמֶּנִּי, עֲכָשׁוּ תַעֲשֶׂה אֶת מָה שֶׁהִבְטַחְתָּ- וְתִתֵּן לַיהוּדִים בְּרָכוֹת".

## תַּהֲלִים / יוֹם ט"ו לַחֲדָשׁ פָּרָקִים ע"ז – ע"ח

פָּרָק ע"ח מְדַבֵּר אוֹדוֹת הַנְּסִים שֶׁה' עָשָׂה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִזְמַן יְצִיאַת מִצְרַיִם עַד שֶׁדּוּד הַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ. בְּפֶסֶק הָרִאשׁוֹן הַמְּדַבֵּר אוֹדוֹת דּוּד הַמֶּלֶךְ נֶאֱמָר: "וַיִּבְחַר בְּדוּד עַבְדּוֹ, וַיִּקְחֵהוּ מִמִּכְלַאת צֹאן" (זֶהוּ גַם נִגּוֹן חֲסִידִי).

רִשִּׁי מְסַבֵּיר כִּיצַד דּוּד הַמֶּלֶךְ טָפַל בְּאִפֶּן מִיָּחָד בְּצֹאן: כְּשֶׁדּוּד הַמֶּלֶךְ טָפַל בְּצֹאן, הוּא שָׁם לֵב שֶׁלֹּא כָּל הַכִּבְשִׁים קִבְּלוּ מֵאֲכָלִים לֶאֱכֹל. הַכִּבְשִׁים הַגְּדוֹלוֹת וְהַחֲזָקוֹת הָיוּ רָצוֹת מֵהָר לְתוֹךְ הַמִּרְעָה וְאוֹכְלוֹת כֶּמֶה שֶׁהֵן רוֹצוֹת. הַכִּבְשִׁים הַמְּבִגְרוֹת יוֹתֵר, וְהַכִּבְשִׁים הַצְעִירוֹת יוֹתֵר הָיוּ מְגִיעוֹת לִשְׂדֵה, אֲבָל לֹא נוֹתֵר לָהֶם עֵשֶׂב רֶךְ לֶאֱכִילָה. הָעֵשֶׂב שֶׁנוֹתֵר הָיָה קָשָׁה מְדִי עֲבוּרָן לֶאֱכֹל, וְלִכֵּן הֵן נוֹתְרוּ רַעְבוֹת.

לכן, בנה דוד גדרות כדי לשמור על הצאן, הוא שם את הכבשים החזקות בתוך גדר אחת, את הכבשים הצעירות בגדר נוספת ואת הכבשים המבגרות בגדר נוספת.

כשהם הלכו למרעה חדש, דוד המלך קדם כל שחרר את הצאן הצעירות. הן רצו לשדה ואכלו את העשב הרך ביותר שהיה קל לשנים שלהם לנגס בו. ואז דוד המלך שחרר את הצאן המבגרות ביותר, עדין נותר עוד הרבה עשב רך בעבורן והן אכלו ממנו עד ששבעו. לבסוף, דוד המלך שחרר את הכבשים החזקות לתוך השדה ולמרות שרוב העשב שנותר היה עשב קשה הן אכלו אותו ללא בעיות.

ה' ראה כיצד דוד המלך נזהר לטפל בכל בבשה ובכבשה בדרך שלה היא זקוקה. וידע שמישהו שמטפל כך אפילו בכבשים הצעירות ידאג באופן כזה לכל יהודי ויהודי. זו הסבה שה' בחר את דוד להיות מלך היהודים.

משה רבנו גם הוא היה רועה צאן שדאג לכל אחת מהכבשים ודאג לכל יהודי במסירות רבה לאורך השנים שבהם הנהיג את היהודים.

ה' מודא שכל נשיא שמנהיג את היהודים ידאג לכל אחד מהם! הרבי, הנשיא שלנו גם הוא דואג לכל יהודי ומודא שלכל אחד מאתנו יהיה את כל מה שצריך.

(הנה קשור לסרט "רגישות" בשפה האנגלית, המדגיש נקודה זו אצל הרבי

(<http://chabad.org/929769>)

## תניא / אגרת הקדש סימן י"ד (ט"ו אלול שנה פשוטה)

מכתבים רבים באגרת הקדש נשלחו לחסידים כדי להלהיב אותם לתת צדקה.

היו עוד תלמידים גדולים של המגיד, צדיקים גדולים שהתגוררו בארץ ישראל. היה מאד קשה באותם ימים להרויח כסף בארץ ישראל והם היו זקוקים לכסף שחסידים שלחו ממדינות אחרות. האדמו"ר הזקן התחיל קפת צדקה מיחדת שנקראת "כולל חב"ד" (וקימת עד היום!) כדי לאסוף כספים לחסידים שם.

כשדבר חדש מתחיל, כולם מתלהבים ורוצים לקחת בו חלק, אבל אחרי זמן מה, כשה כבר לא חדש ומרגש כמו בהתחלה, אנשים מתחילים להיות עסוקים בדברים אחרים. אותו דבר קרה עם כולל חב"ד. בהתחלה, כולם נתנו צדקה עם חיות, במכתב הזה, האדמו"ר הזקן מנסה להלהיב את החסידים שוב על נתינת הצדקה.

האדמו"ר הזקן מסביר שהחכמה של ה' נותנת חיות לארץ הקדש. החיות הזו לא תמיד היא אותו דבר. ישנה חיות חדשה מה'. גם בחיינו, אנו תמיד מקבלים חיות חדשה מה' שהיא חזקה יותר ונעלית יותר מאשר קודם. מדי שנה, בראש השנה, כל המצוות שקיימנו במשך השנה, עולות לה' וכאשר תוקעים בשופר, חיות חדשה יורדת לעולם.

ארץ ישראל היא מיחדת לה' והחיות לעולם מרגשת שם יותר מבכל מקום אחר. אם החיות של ה' ממשיכה להתחזק ולגבור, כך צריכה להיות גם נתינת הצדקה שלנו.

## היום יום / ט"ו אלול

היום הוא יום מאד מיוחד! הישיבה החבדית, **ישיבת תומכי תמימים** נוסדה ביום זה על ידי הרבי הרש"ב, יומים אחרי יום הנשואין של הרבי הרייזא!

הבחורים החלו ללמד נגלה וחסידות ביום רביעי י"ח באלול, מספר ימים אחר כך.

בהתחלה לא היה לישיבה שם. שנה מאחר יותר, בשמחת תורה אחרי הקפות הרבי הרש"ב הודיע:

הישיבה שקמה נקראת "תומכי תמימים" והתלמידים הלומדים בישיבה ומתנהגים כפי שצריכים נקראים "תמימים".

## ספר המצוות / מצות עשה ע"ז, ע"ז

- לומדים היום שתי מצוות על הקרבות שצריכים להקריב על מנת לסיים את תהליך הטהרה
1. **מצות עשה ע"ז** - על מנת להטהר לדרגה שאפשר כבר לאכול מהקרבות זב (אדם שהיתה לו מחלה מסויימת שמטמאת אותו) צריך להביא קרבן של שני תורים / בני יונה.
  2. **מצות עשה ע"ז** - אחרי שאדם מחלים מצרעת הוא צריך להקריב 3 קרבות : קרבן עולה, קרבן חטאת, קרבן אשם . עד שהוא מקריב הוא איננו טהור דיו כדי לאכול מבשר הקרבות.

## רמב"ם / הלכות מחסרי פפירה פרקים ג', ד', ה'

- ברמב"ם היום לומדים עוד אודות אנשים שצריכים להקריב קרבות ונקראים מחסרי פפירה. משמעו - הם טהורים, אבל עדין לא מספיק טהורים כדי לאכול מבשר הקרבות.
- פרק ג'** - בפרק הזה לומדים מתי הזב יכול להטהר. הוא צריך להמתין שבוע אחרי שהמחלה שלו מסתיימת.
- פרק ד'** - הרמב"ם מלמד אודות מצורע ואלו קרבות עליו להקריב כדי להטהר בשלמות.
- פרק ה'** - לומדים מה ההלכה אם לא הקריבו נכון את קרבות המצורע. האם הוא טהור או לא? תלוי מה לא היה בסדר.

## דרכי החסידות / תאריך חסידי - יסוד ישיבת תומכי תמימים

במהלך השבע ברכות אחרי החתנה של הרבי הרי"צ, הרבי הרש"ב הכריז על פתיחת ישיבה חדשה. בישיבה יהיה לבחורים סדר ללמוד חסידות כמו סדר למוד גמרא והם יתפללו באופן שיתן חיות בלמוד ובעבודת ה'.

מאחר יותר, הרבי הרש"ב קרא לישיבה "תומכי תמימים" (תמים - משלם שיש בו הכל). ונתן לבחורים את השם "תמימים".

הישיבה הזו, שהרבי הרש"ב יסד, והרבי הקודם נהל היתה מיחדת מאד. מדוע? מכיון שעד אז, מי שהלך לישיבה למד גמרא, והניח את כל כחותיו בלמודה. בתומכי תמימים הבחורים קבלו שלל משימות חדשות. הם היו צריכים ללמוד נגלה וחסידות ולהתפלל בעבודה ולקרב יהודים אחרים. כל בחור צריך לעמוד בסדר ולעשות בדיוק את מה שהנהלה של הישיבה אמרה לו. כיצד יכול בחור לעמוד בכל זה? בגלל שהוא "תמים"!

מהו תמים?

הרבי הרש"ב הסביר שזה משהו שאין לו תכניות ויעדים משל עצמו. הוא לא רוצה להיות מפרסם או להיות ראש ישיבה, הוא אפילו לא רוצה להיות בקי בש"ס וללמד את כל הגמרא. אז מה התמים רוצה? רק להתנהג בדרך שהרביים, שייסדו את הישיבה רוצים שהוא ינהג בה! זה עוזר לו להתלהב ולקבל חיות בכל חלק מהישיבה ואז כל דבר שהוא עושה יהיה בהצלחה מרבה.

על ידי שמירה קפדנית על הסדר שקבעו הרביים, לתמים יש זמן לעשות הכל. כיון שאין לו רצון משל

עצמו מה הוא רוצה להיות (הנחת עצמו) ומוכן לעשות כל מה שהרבי רוצה, יש לו את החיות לעשות כל סוג של עבודה שהישיבה מצפה ממנו.

כל אחד מאתנו הוא חסיד ושלוח של הרבי. הרבי מצפה שנצליח בכל כך הרבה דברים, אפילו דברים שלעיתים נראים הפוכים.

עלינו להיות יהודים טובים, ללמד הרבה תורה ושתהיה יראת שמים. יש לדאג למשפחות שלנו, לנדה שיש להם את כל צרכיהם. יש לעמל קשה לעזור ליהודי נוסף להתקרב אל ה'. יש לעשות קדוש ה' בפני כל רואינו.

אין אפשר באמת לעשות הכל?

באשר מבינים שהדבר החשוב ביותר הוא למלא את שליחות הרבי להתכונן לגאולה, אפשר באמת להצליח לעשות הכל. על ידי קיום הוראות הרבי ושמירה על הסדר יהיה לנו הזמן והחיות להכל, ותהיה הצלחה בשליחות.

(ראו לקוטי שיחות חלק י"ד, הוספות ט"ו-ח"י אלול).

## גאולה ומשיח / ירושלים תמיד תהיה מיחדת

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בפסוק הקודם הנביא זכריה נבא שפאשר משיח יבוא, ירושלים תהיה עיר פרוזות ללא חומה. היא תגדל ותתפשט ככל שיותר ויותר יהודים יבואו לחיות בה. אבל היהודים עשויים לחשוב שהחומה סביב ירושלים, היא זו שמגינה עליהם, או שהיא זו שמעידה על כך שירושלים היא עיר מיחדת.

הם לא צריכים לחשש שירושלים לא תהיה בטוחה או שלא יהיה בה מיחד לגור בה:

**ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה**

**ואני אהיה לה – אני אהיה לירושלים**

**נאם ה'**

**חומת אש סביב – כמו חומה של אש סביבה שתגן עליה שהעיר תהיה בטוחה**

**ולכבוד אהיה בתוכה – והשכינה תשבון בה. זה יהיה הכבוד של ירושלים ויעיד לתמיד שזו עיר מיחדת.**

(זכריה ב', ט')